

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Ens necessitem els uns als altres

Ja som al 18 de gener. Tradicionalment, aquest dia, comença la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, que dura fins al dia 25 de gener, festa de la Conversió de Sant Pau. Us convido a viure aquests vuit dies amb esperit ecumènic i amb una actitud de pregària. Aquest any la Setmana per la Unitat queda emmarcada entre

dos diumenges. Aquesta circumstància ha d'ajudar a fer present aquesta intenció de la unitat especialment a les celebracions de la missa dels dies 18 i 25 de gener.

El Papa ens dóna exemple de sinceritat i de compromís ecumènic. En la seva recent visita a Turquia, per a visitar el patriarca ecumènic de Constan-

tinoble, Bartomeu I, el papa Francesc ha estat molt decidit en proposar una «unitat en el respecte a la diversitat». Això vol dir que si es pogués arribar a la plena comunió amb les Esglésies Ortodoxes d'Orient, aquesta plena comunió amb el Papa comportaria el respecte a les seves tradicions legítimes i a tot allò que constitueix el seu patrimoni religiós i espiritual.

Tot l'any, però de manera especial aquests dies, ressonen al nostre esperit les paraules de la pregària de Jesús al Cenacle: «Que tots siguin u; com vós, Pare, sou en mi i jo en vós, que ells també siguin u amb nosaltres, i que el món cregui que vós m'heu enviat.»

En el Concili Vaticà II l'Església catòlica es va comprometre a treballar per la unitat de tots els creients en Crist «en la professió d'una sola fe, en la celebració comuna del culte i en la concòrdia fraternal de la família dels fills de Déu». Crec que podem afirmar que l'Església després del Concili s'ha pres molt seriosament aquell compromís. Refer la plena comunió entre els cristians ha de ser, en tot cas, un do de la gràcia de Déu, un do que no obstant suposa la nostra fidelitat i el nostre esforç.

Per als actes ecumènics i per a les pregàries amb aquesta intenció que s'organitzen aquests dies, cada any es preparen uns textos. Els preparen de manera conjunta el Consell Pontifici per a la promoció de la Unitat dels Cristians i la Comissió Fe i Constitució del Consell Ecumènic de les Es-

glésies. Tots els qui facin servir internet poden accedir a aquests textos entrant a la pàgina web del Centre Ecumènic de Catalunya o a la web «Oikumene».

Aquests textos els preparen cada any cristians de diferents confessions d'un país. Enguany ho han fet els cristians del Brasil. El lema és un fragment de l'episodi de la dona samaritana en la seva conversa amb Jesús vora el pou de Jacob: «Jesús li diu: dóna'm de beure» (Jn 4,7).

Jesús és jueu; la dona és samaritana i s'estranya que un jueu li demani aigua. Estem davant el fet de la diversitat i, en aquest cas, de la diversitat conflictiva, perquè els jueus i els samaritans no es feien. També els cristians de diferents confessions, denominacions o Esglésies hem estat malauradament molt allunyats en altres temps.

Els nostres germans del Brasil ho diuen amb paraules clares: «Quan reconeixem que tenim necessitats recíproques, es dóna la complementaritat a les nostres vides d'una manera enriquidora. «Dóna'm de beure?». Ens empeny a reconèixer que les persones, les comunitats, les cultures, les religions i els diferents grups ètnics es necessiten els uns als altres.»

A les ciutats actuals solen viure-hi persones de cultures, religions i races diverses. Però l'Esperit Sant és capaç de portar els homes i les dones al reconeixement de la unitat en la diversitat, perquè ens necessitem els uns als altres.

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Casa de Déu, casa de tots...

Migdia de diumenge. Davant de casa, al carrer, trobo un matrimoni jove amb una criatura dins el cotxet. Em saluden amb cara alegre, sense deixar de caminar ni d'empènyer el vehicle. Van a missa. L'església és a prop. Veig com superen les escales que hi donen accés, agafant el cotxet entre tots dos.

Vespre del mateix diumenge. La missa vespertina comença. Un matri-

moni amb els seus cinc fills ocupa un dels primers bancs. El més petit de la colla, nascut fa pocs mesos, és en el cotxet. A l'hora de la pregària dels fidels, el nadó s'inquieta. La mare l'acull en braços, l'agombola... En un dels darrers rengles, un infant d'uns dos anys juga amb un cotxe al passadís. Fins fa un moment era assegut al banc amb els pares i els germans, un

dels quals, d'uns quatre anys, fulleja un conte. Quan arribi el parenostre —se'l sap íntegre i de memòria— pujarà amb els altres infants a l'altar i el resarà amb intensitat i joia...

Fa uns dies, un matrimoni amb fills petits em deia que se'ls fa molt difícil anar a missa els diumenges. Els nens no estan quiets o parlen, i ells se senten censurats per l'actitud d'alguns fidels... Uns altres em deien que han deixat d'anar a missa perquè els fills s'avorreixen: «Són petits, potser quan siguin més grans i ho entenguin més. Ja fem una pregària a casa.» Uns altres m'han comentat: «Preparar dues criatures petites per sortir és una feinada. Arribem tard o a misses dites, i altres dies ja no ho intentem.»

Aprendre a viure en el Senyor demana, també, desvetllar el sentit de pertinença a una comunitat més gran

—l'Església—, que viu i celebra el trobament amb Jesús. Passa, doncs, per escoltar les pregàries i els cants quan encara no entenc res (per bé que cada vegada em resulten més propers); passa per gaudir de l'espai sagrat que m'acull i m'emboïlla, per apropar-me a la taula de Jesús acompanyant els grans. Passa per portar alguns recursos per als moments difícils i per educar en l'alegria i el respecte; passa perquè els qui no acompanyen infants es tranquil·litzin, siguin pacients i recordin quan duïen els seus propis fills o quan ells eren els infants...; i passa perquè tothom tingui present que, si volem una comunitat viva, l'església ha de ser, de veritat, la casa de Déu, casa de tots. Al capdavall, «¿no heu llegit mai en l'Escriptura: Amb la paraula dels infants i dels nadons t'has fet cantar una lloança?» (Mt 21,16)

ENTREVISTA

Any de la Vida Consagrada

M. ESPERANÇA ATARÉS

Som en l'Any de la Vida Consagrada, que posa de relleu tres propòsits: la renovació de la vida consagrada; la crida a abraçar el futur amb esperança; i que cal viure el present amb passió, donant testimoni de la bellesa del seguiment de Crist. En aquest context, conversem amb l'abadessa del monestir benedictí de Sant Pere de les Puel·les, la mare Esperança Atarés.

Quin sentit té per a vostè la vida consagrada?

El nucli essencial de la vida consagrada és seguir Jesucrist. És l'opció de vida que hem triat per la vocació rebuda.

Amb motiu de l'Any, es prepararà un document a nivell d'Església universal sobre la relació dels bisbes i els religiosos. Com ho valora?

Crec que serà molt bo. Sempre que se'ns adreça una paraula de l'Església és molt positiu. El moment que estem vivint amb el papa Francesc ens omple d'esperança.

Quins reptes ha d'afrontar la renovació de la vida consagrada?

Com he dit abans, seguir Crist és el repte més gran; és a dir, que tot el que facis estigui amb Ell. És viure'l profundament en el dia a dia. Després hi ha altres reptes com el sentit de profecia que té una gran importància per als religiosos.

En l'àmbit de la seva comunitat, quins són els bons propòsits que es marquen per al 2015?

Entre els bons propòsits sempre hi ha aquella utopia que portes dins del cor. Es tracta de viure la vida fraterna, la comunió, l'estimació de les unes per les altres acceptant la diferència... També volem transmetre el sentit profètic als laics que ens vénen a visitar.

Òscar Martí

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La ternura hacia los hermanos

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Hace unos días el Papa recibió a una periodista del diario *La Nación*. Al final de la entrevista, Francisco, él mismo, sencillamente, toma una bolsa y se la entrega: son unos juguetes para los hijos de la corresponsal. A la cordialidad, humor y responsabilidad del diálogo se suman cercanía y ternura.

En la sede de la FAO, atento a las necesidades de los pobres, el Papa habló de ponerse «al servicio de los que pasan hambre», de «atenderlos con gestos concretos de cercanía». Ellos «nos piden dignidad, no limosna».

El Santo Padre, en su mensaje para la reciente Jornada de la Paz —con el lema «No esclavos, sino herma-

nos»—, manifiesta que reza «de modo especial para que, respondiendo a nuestra común vocación de colaborar con Dios y con todos los hombres de buena voluntad en la promoción de la concordia y la paz en el mundo, resistamos a la tentación de comportarnos de un modo indigno de nuestra humanidad».

Regalos de cercanía, dignidad, justicia, paz, fraternidad, servicio... Imitación de Cristo «de las obras de misericordia mediante las cuales Él ha realizado el Reino». «Al atardecer de la vida, seremos juzgados sobre el amor» (San Juan de la Cruz). También sobre la proximidad y sobre la ternura hacia los hermanos.

SER PADRES

Educar en un hogar monoparental

DR. PAULINO CASTELLS

Pediatra, neurólogo y psiquiatra

Crecer con padres separados

Plataforma Editorial

Inmediatamente después de toda separación surgen dos hogares: un hogar monoparental, constituido por el progenitor custodio y los hijos a su cargo, y un hogar unipersonal, configurado en solitario por el progenitor que se ha ido de casa (y haya tenido la suerte de contar con un sitio donde cobijarse). En España, en la actualidad, hay más de medio millón de familias monoparentales: el 86 por ciento de estas familias están encabezadas por una mujer, mientras que sólo en un 14 por ciento el progenitor responsable es un hombre.

Tengo el más profundo respeto y admiración por las familias que están a cargo de un solo progenitor. Con todas las dificultades que tiene una úni-

ca persona para ejercer a la vez como padre y como madre, para educar y alimentar a la prole y para sacar la familia adelante, amigo mío, es para sacarse el sombrero. No faltan los cuadros de ansiedad y estrés y los sentimientos de autculpabilidad.

Por ello, para educar con éxito en un hogar monoparental se necesitan unos factores protectores: disponer de una red social de soporte, calidad de las fuentes alternativas de cuidado (familiares, personal doméstico, etc.), aptitud para mantener la disciplina apropiada, capacidad de soportar el cansancio y disponibilidad para establecer relaciones sociales y de colaboración con otros adultos en la educación de los hijos.

Lectures missa diària i santoral

19. ■ Dilluns (litúrgia hores: 2a setm.) [He 5,1-10 / Sl 109 / Mc 2,18-22]. Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, cardenal; beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prev., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.

20. ■ Dimarts [He 6,10-20 / Sl 110 / Mc 2,23-28]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. ■ Dimecres [He 10,32-36 / Sl 33 / Jn 17,11b-19]. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259). Santa Agnès (s. III-IV), vg. i mr. romana (a Catalunya, demà); beata Josepa-Maria de Santa Agnès, verge agustina, de Benigànim.

22. ■ Dijous [He 7,25-8,6 / Sl 39 / Mc 3,7-12]. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV). Sant Anastasi, monjo persa i mr.; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana.

23. □ Divendres [He 8,6-13 / Sl 84 / Mc 3,13-19]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora. Sant Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indo-xina, 1745), nat a Tortosa. Esposalles de la Mare de Déu. Sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emerenciana, vg. i mr.

24. □ Dissabte [He 9,2-3.11-14 / Sl 46 / Mc 3,20-21]. Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors. Sant Felicià, bisbe i mr. Mare de Déu de la Pau (Ronda).

25. ■ † Diumenge vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Jn 3,1-5.10 / Sl 24 / 1Co 7,29-31 / Mc 1,14-20]. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (Ac 9,1-22). Sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, verge i màrtir.

DIUMENGE II DE DURANT L'ANY

Lectura del primer llibre de Samuel

(1Sa 3,3b-10.19)

En aquell temps, Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu». Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Elí replicà: «No t'he cridat pas. Vés-te'n a dormir». I el noi se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.»

Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat.

Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta». El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel». Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.»

Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

Salm responsorial (39)

R. *Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, / i m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: «Aquí em teniu: / com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor.» R.

Anuncio amb goig la salvació / davant el poble en dia de gran festa. / No puc deixar d'anunciar-la; / ho sabeu proud, Senyor. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 6,13c-15a.17-20)

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder.

¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador pecca contra el seu propi cos.

¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? ¿No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: gloriífiqueu-lo en el vostre cos.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,35-42)

En aquell temps, Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu». Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí», que vol dir «mestre», «on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu». Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir «l'Ungit». I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

Lectura del primer libro de Samuel

(1Sa 3,3b-10.19)

En aquellos días, Samuel estaba acostado en el templo del Señor, donde estaba el arca de Dios. El Señor llamó a Samuel, y él respondió: «Aquí estoy.» Fue corriendo a donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Respondió Elí: «No te he llamado; vuelve a acostarte.» Samuel volvió a acostarse. Volvió a llamar el Señor a Samuel. Él se levantó y fue donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Respondió Elí: «No te he llamado, hijo mío; vuelve a acostarte.» Aún no conocía Samuel al Señor, pues no le había sido revelada la palabra del Señor.

Por tercera vez llamó el Señor a Samuel, y él se fue donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Elí comprendió que era el Señor quien llamaba al muchacho, y dijo a Samuel: «Anda, acuéstate; y si te llama alguien, responde: "Habla, Señor, que tu siervo te escucha".» Samuel fue y se acostó en su sitio. El Señor se presentó y le llamó como antes: «¡Samuel, Samuel!» Él respondió: «Habla que tu siervo te escucha.»

Samuel crecía, y el Señor estaba con él; ninguna de sus palabras dejó de cumplirse.

Salmo responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito; / me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.

Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides sacrificio expiatorio. R.

Entonces yo digo: «Aquí estoy como está escrito en mi libro / para hacer tu voluntad.» / Dios mío, lo quiero, / y llevo tu ley en las entrañas. R.

He proclamado tu salvación / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios; / Señor, tú lo sabes. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 6,13c-15a.17-20)

Hermanos: El cuerpo no es para la fornicación, sino para el Señor; y el Señor, para el cuerpo. Dios con su poder resucitó al Señor y nos resucitará también a nosotros.

¿No sabéis que vuestros cuerpos son miembros de Cristo? El que se une al Señor es un espíritu con él. Huid de la fornicación. Cualquier pecado que cometa el hombre queda fuera de su cuerpo. Pero el que fornicar pecca en su propio cuerpo. ¿O es que no sabéis que vuestro cuerpo es templo del Espíritu Santo? Él habita en vosotros porque lo habéis recibido de Dios. No os poseéis en propiedad, porque os han comprado pagando un precio por vosotros. Por tanto, ¡glorificad a Dios con vuestro cuerpo!

✠ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,35-42)

En aquel tiempo, estaba Juan con dos de sus discípulos y, fijándose en Jesús que pasaba, dice: «Este es el Cordero de Dios.» Los dos discípulos oyeron sus palabras y siguieron a Jesús. Jesús se volvió y, al ver que lo seguían, les pregunta: «¿Qué buscáis?» Ellos le contestaron: «Rabí (que significa Maestro), ¿dónde vives?» Él les dijo: «Venid y lo veréis.» Entonces fueron, y vieron dónde vivía y se quedaron con él aquel día; serían las cuatro de la tarde. Andrés, hermano de Simón Pedro, era uno de los dos que oyeron a Juan y siguieron a Jesús; encuentra primero a su hermano Simón y le dice: «Hemos encontrado al Mesías (que significa Cristo).» Y lo llevó a Jesús. Jesús se le quedó mirando y le dijo: «Tú eres Simón, el hijo de Juan; tú te llamarás Cefas (que se traduce Pedro).»

COMENTARI

IGNASI RICART, CMF

Seguir Jesús

La vida significa per als homes i les dones créixer i madurar, aprendre cada dia. Una persona és ben humana com més preparada està per ser-ho. I un cristià sap que ho ha de ser amb els dons i la vocació que ha rebut. Aquí hi ha el meu camí, la meva tasca.

És el moment en què Jesús comença a reunir els deixebles al seu voltant. El Baptista exerceix la seva vocació: aquí em troba el Senyor que m'ha cridat. L'evangelista resumeix en breus paraules la seva missió de precursor. Els deixebles pregunten pel lloc on s'allotja Jesús, que és llenguatge de comunió. La resposta es fa amb el llenguatge de la fe: «Veniu i ho veureu»; i es completa amb un «es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda». La paraula de Jesús és transformadora: aquest és el procés de tothom qui s'acosta a Jesús. El testimoni que porta a la comunió amb Jesús, passa del veure al creure i es projecta fins a contagiar l'altre: «Hem trobat el Messies.»

La crida de Jesús es fa sentir com una invitació personal, sempre nova i irreplicable, ja que obre el camí a una experiència comunitària. Així és la vida cristiana: cercar i trobar el Senyor que camina al davant, sentir el seu esguard que invita a seguir-lo, mirar de conèixer-lo més de prop, fent camí amb ell. D'una manera o d'una altra aquestes són les etapes de la vocació cristiana que canvia la vida del deixeble de Jesús, el Crist. Déu ens crida pel nostre nom.

Andreu estava tocat per les paraules del seu mestre, Joan Baptista, però corre cap el qui aquest assenyala com a Messies. Andreu ha estat la primera plantació del Senyor i dona els seus fruits de la terra conreada pels profetes. Va escoltar del Baptista: «Mireu l'Anyell de Déu...»; i, ple de joia, corre cap al seu germà Pere, que encara no coneix Jesús: «Hem trobat el Messies.»

Més enllà de la facilitat o de la dificultat a seguir Jesús, ens trobem sempre amb aquesta dinàmica a la qual hem d'invitar els germans i les germanes: cercar Jesús, trobar-lo, i un cop l'hem trobat quedar en comunió viva amb la seva persona. I això ho hem de fer amb la il·lusió d'Andreu quan explica al seu germà Pere que han trobat el Senyor i que també ell està invitat a fer aquesta experiència d'una manera comunitària. Només Jesús té paraules de vida eterna, que assacien la fam (és el veritable pa de la vida) i la set (calmen la set profunda de sentit de la vida).

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest dissabte dia 17. Participa en la reunió de la Comissió Episcopal de Pastoral Social de la CEE a Madrid.

Aquest diumenge dia 18, a les 18 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia a la Catedral i ordena dos preveres.

Dimarts dia 20, a les 10 h. Presideix la reunió de rectors i formadors de Seminaris de Catalunya a Barcelona.

A les 12 h. Presideix la reunió de delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya a Barcelona.

Dijous dia 22 a les 11 h. Entrevista amb el secretari general de Institucions Penitenciàries a Madrid.

Diumenge dia 25, a les 19 h. Presideix les Vespres ecumèniques en la cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.

Visita Pastoral

Diumenge dia 18, a les 10.30 h. Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, ce-

lebra la Missa Estacional a la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors al barri de Torre Romeu de Sabadell.

Dimecres dia 21, a la tarda. Mons. Saiz Meneses fa la Visita Pastoral a la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors de Sabadell.

Diumenge dia 25, a les 12 h. Mons. Saiz Meneses celebra la Missa estacional a la parròquia de Sant Antoni de Pàdua al barri de Can Rull de Sabadell.

Notícies

Constitució del nou Consell Presbiteral. El di-

jous 17 de desembre, es va constituir el nou Consell Presbiteral amb els membres escollits per votació i els designats pel Sr. Bisbe. Va ser escollit secretari Mn. Emili Marlés i secretari adjunt Mn. Joan Làzaro.

Festa Major a la Batllòria. El dijous 18 de desembre, Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de la

Missa de Festa Major a la parròquia de la Mare de Déu de l'Esperança a l'arxiprestat del Montseny.

Trobada de catequistes de l'Arxiprestat del Montseny. El dissabte 20 de desembre, les catequistes de l'Arxiprestat del Montseny es trobaren a la parròquia de Santa Maria del Prat de Llinars del Vallès per felicitar-se el Nadal. Varen participar en la celebració de l'Eucaristia i compartiren un sopar de germanor.

Pregària de Nadal a les escoles. El dilluns 22 de desembre, el Sr. Bisbe va presidir la pregària de Nadal a l'escola Mare de Déu de la Salut a Sabadell, amb el professorat i el perso-

nal no docent. Als altres centres de la Fundació d'Escoles Diocesanes i Parroquials (a la Garriga, Cerdanyola, Rubí i Terrassa) es van fer pregàries semblants i la representació dels Pastorets.

Agenda

Ordenació de preveres. El diumenge 18 de gener, a les 18 h, a la Catedral, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses ordenarà de preveres Mn. Marcos Emmanuel Pujol Troncoso i Mn. Albert Agib Mikhail, diaques de la diòcesi de Terrassa.

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Des d'avui diumenge dia 18 fins a diumenge vinent, dia 25. Es clourà amb les Vespres Ecumèniques presidides pel Sr. Bisbe a la Catedral.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP À. SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Nos necesitamos unos a otros

Estamos ya en el 18 de enero. Tradicionalmente, en este día, comienza la Semana de Oración por la Unidad de los Cristianos, que se prolonga hasta el día 25 de enero, fiesta de la Conversión de San Pablo. Os invito a vivir estos ocho días con espíritu ecuménico y con una actitud de plegaria.

Este año la Semana por la Unidad queda enmarcada entre dos domingos. Esta circunstancia ha de ayudar a hacer presente esta intención de la unidad especialmente en las celebraciones de la misa de los días 18 y 25 de enero.

El Papa nos da ejemplo de sensibilidad y de compromiso ecuménico. En su reciente visita a Turquía, para visitar a Bartolomé I, patriarca ecuménico de Constantinopla, Francisco ha sido muy decidido al

proponer una «unidad en el respeto a la diversidad». Esto significa que, si se pudiera llegar a la plena comunión con las Iglesias Ortodoxas de Oriente, esta plena comunión con el Papa comportaría el respeto a sus tradiciones legítimas y a cuanto constituye su patrimonio religioso y espiritual.

Todo el año, pero especialmente en estos días, resuenan en nuestro espíritu las palabras de la plegaria de Jesús en el Cenáculo: «Que todos sean uno, como tú, Padre, estás en mí y yo en ti. Que también ellos estén en nosotros, y sean uno, para que el mundo crea que tú me has enviado.»

En el Concilio Vaticano II la Iglesia católica se comprometió a trabajar por la unidad de todos los creyentes en Cristo «en la profesión de una

sola fe, en la celebración común del culto y en la concordia fraternal de la familia de los hijos de Dios». Creo que podemos afirmar que la Iglesia después del Concilio ha tomado muy en serio aquel compromiso. Rehacer la plena comunión entre los cristianos ha de ser, en todo caso, un don de la gracia de Dios, un don que sin embargo supone nuestra fidelidad y nuestro esfuerzo.

Para los actos ecuménicos y para las plegarias con esta intención que se organizan estos días, cada año se preparan unos textos. Los preparan de forma conjunta el Consejo Pontificio para la promoción de la Unidad de los Cristianos y la Comisión Fe y Constitución del Consejo Ecuménico de las Iglesias. Todos los que utilicen internet pueden acceder a dichos textos entrando en la página web del Centre Ecumènic de Catalunya o en la web «Oikumene».

Cada año preparan estos textos cristianos de distintas confesiones de un país.

Este año lo han hecho los cristianos del Brasil y el lema escogido es un fragmento del episodio de la mujer samaritana en su conversación con Jesús junto al pozo de

Jacob. «Jesús le dice: Dame de beber» (Jn 4,7).

Jesús es judío; la mujer es samaritana y se extraña de que un judío le pida agua. Estamos ante el hecho de la diversidad y, en este caso, de la diversidad conflictiva, pues los judíos y los samaritanos no se trataban. También los cristianos de distintas confesiones, denominaciones o Iglesias hemos estado desgraciadamente muy alejados en otros tiempos.

Nuestros hermanos de Brasil lo dicen con palabras claras: «Cuando reconocemos que tenemos necesidades recíprocas, tiene lugar la complementariedad en nuestras vidas de un modo enriquecedor. «Dame de beber» supone que tanto Jesús como la samaritana piden lo que necesitan del otro. «Dame de beber» nos empuja a reconocer que las personas, las comunidades, las culturas, las religiones y los distintos grupos étnicos se necesitan unos a otros.»

En las ciudades actuales suelen vivir personas de culturas, religiones y razas diversas. Pero el Espíritu Santo es capaz de llevar a los hombres y mujeres al reconocimiento de la unidad en la diversidad, porque nos necesitamos unos a otros.